

Турчинътъ скръцна съзжби, но нѣмаше какво да прави, съгласи се. Бѣхъ се решилъ на всичко. Хичъ не мислѣхъ за себе си. Искахъ на всѣка цена да видя сестра си. Тръгнахме. Скоро стигнахме до чифлика. Отдалечъ видѣхъ на единъ прозорецъ, че нѣкой махаше съ кърпа. Когато приближихме, видѣхъ сестра си. Викнахъ ѝ:

— Дава ли, Драганке, Хасанъ бей да се видимъ.

— Дава, Петко, дава!

— Повѣрва ли, куче? — събѣсъ ми викна турчинътъ и ме поведе презъ двора. Вързани кучета лавнаха. Хасанъ бей не се виждаше никжде.

— Ще се качишъ по тия стълби, стара жена ще ти каже де да влѣзешъ, — рече турчинътъ, посочи ми една стълба и кривна задъ едни хамбари.

На нѣколко скока изкачихъ стълбата. Въдъното на широкъ чардакъ предъ една врата на малко трикрако столче сѣдѣше стара кадъна. Тя ме видя, стана и безъ да ми продуманѣщо, отвори вратата. На прага застана Драганка. Заплакахме и двамата. Когато затворихме вратата и останахме сами, Драганка срѣдъ хълцания ми разказа своитѣ мъжки. Както слушахъ, една мисль свѣтна въ ума ми.

Бързо почнахъ да се събличамъ. Сестра ми ме гледаше слисана.

— Бързо се събличай и обличай моитѣ дрехи. Бързо! — тихо ѝ рекохъ.

Тя послуша. Набързо съблѣче блузата и полата си и облѣче моитѣ дрехи. По височина много не се различавахме. Сложи и калпака ми и доста заприлича на мене. Поне старитѣ очи на кадъната нѣмаше да забележатъ. Азъ облѣкохъ нейнитѣ дрехи.

— Сега излизай и Богъ да ти помага. Ако излѣзешъ отъ тука благополучно, иди въ село или кждето искашъ, но се скрий добре.

— А ти? — запита бледа Драганка.

— Не се грижи за мене, ще се помъжа да избѣгамъ и азъ. Бѣгай ти сега.

Драганка решително отвори вратата, мина покрай кадъната, която само дигна за мигъ глава и пакъ загледа предъ себе си. Отъ прозореца после видѣхъ, че Драганка бързаше презъ полето за село. Минала е благополучно. Отъ радостъ затупка сърдцето ми. Когато я видѣхъ, че влѣзе въ селото, заключихъ вратата, стѣпихъ на единъ столъ и съ ритници строшихъ дървения черчевета на прозореца. Чухъ виковетѣ на